

Arrest

nr. 168 672 van 28 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en Palestijnse origine te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2016 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart op 27 maart 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 14 april 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Een raadpleging van de visa-databank leert dat de verzoeker reisde met een visum, verstrekt door Polen op 11 maart 2016.

De verzoeker wordt op 18 april 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 25 april 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een verzoek tot overname aan de Poolse overheden.

Op 28 april 2016 stemmen de Poolse overheden in met de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 12.4 van de Dublin-III-Verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}, en zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 14.04.2016 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van zijn identiteitskaart en zijn gezinssamenstelling (UNRWA) voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 29.02.2016 een Schengen-visum aanvroeg bij de Poolse consulaire diensten in Beirut (Libanon). Het visum werd afgeleverd op 11.03.2016 en was geldig voor 6 dagen.

De betrokkene, van onbepaalde nationaliteit, werd gehoord op 18.04.2016 en verklaarde dat hij Libanon op 18.03.2016 met een ferry verliet om naar Turkije te reizen. De betrokkene verklaarde dat hij vanuit Turkije met 2 vrachtwagens is meegereden om op 27.03.2016 in België aan te komen. In België diende de betrokkene op 14.04.2016 een asielaanvraag in.

Op 25.04.2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 28.04.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat de keuze voor België bij de smokkelaar lag. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan een ander land, maar wil liever in België blijven.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere

wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 20.05.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Polen en zijn asielaanvraag in België te behandelen. De betrokkene argumenteert dat met betrekking tot Palestijnse vluchtelingen die onder toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vallen de Poolse asielprocedure een structurele tekortkoming kent. De betrokkene argumenteert dat uit onderzoek van 2015 van onderzoeksorganisatie Badil naar de toepassing van artikel 1D door de Europese Lidstaten blijkt dat Polen artikel 1D niet toepast op Palestijnse vluchtelingen die in Polen asiel aanvragen omdat ze zich net buiten het UNWRA mandaatgebied bevinden en enkel 1D zou toepassen indien de UNRWA heeft opgehouden te bestaan of indien het mandaat van UNRWA door de VN ernstig beperkt zou worden. Betrokkene verwijst daarbij naar een zaak van een Palestijnse asielzoeker uit Libanon uit 2009.

Betreffende deze argumentatie, wensen we er op te wijzen dat we na lezing van het voormelde onderzoeksrapport (een kopie zal aan het administratief dossier worden toegevoegd) geenszins kan geconcludeerd worden dat Polen een structurele tekortkoming van de asielprocedure aangaande Palestijnse asielzoekers vertoont. Uit het onderzoeksrapport (p.180) blijkt uit een statistische analyse dat Palestijnse asielzoekers - en dit uit diverse gebieden afkomstig - niet systematisch internationale bescherming wordt geweigerd. In 2014 vroegen 20 Palestijnen asiel in Polen, waarvan 2 uit de Bezette Gebieden, 1 uit Libanon, 2 uit Jordanië en 15 uit Syrië. Polen verleende in dat jaar asiel aan 22 Palestijnse asielzoekers uit Syrië en subsidiaire bescherming aan 1 Palestijnse asielzoeker uit Syrië en 1 Palestijnse asielzoeker uit Libanon. In datzelfde jaar kreeg geen enkele Palestijnse asielzoeker een negatieve beslissing. Deze cijfers, recent van aard, tonen ons inziens aan dat er derhalve geen sprake is van systematische weigering van Palestijnse asielzoekers in Polen, Palestijnen uit Libanon afkomstig inbegrepen. Dit toont aan dat de Poolse asielinstanties asielaanvragen aan een individueel onderzoek onderwerpen en op zijn merites beoordelen. Polen kent derhalve net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen - ook Palestijnse vluchtelingen -, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van nonrefoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 28.04.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostaszewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, gaf de betrokkene aan reuma te hebben. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er op dat asielzoekers recht in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDA-rapport, pagina 60).

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het urgente karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkenk mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4 en 8 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag.

De verzoeker verschaft een uitgebreide rechtstheoretische toelichting omtrent de verdragsrechtelijke bepalingen die hij geschonden acht en betoogt dat hij een vluchteling is van Palestijnse origine, geregistreerd bij UNWRA in Libanon. In verwijzing naar rechtsleer en het arrest El Kott van het Hof van Justitie van de Europese Unie, brengt de verzoeker aan dat Palestijnse vluchtelingen met een UNWRA-statuut op grond van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag automatisch als vluchteling dienen te worden erkend - zonder dat zij hoeven aan te tonen dat ze aan de criteria van artikel 1A voldoen – niet enkel in het geval dat UNWRA heeft opgehouden te bestaan of haar opdracht om andere redenen niet meer kan vervullen, maar dat het ophouden van de bijstand van het UNWRA ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon die hem ertoe dwingen het mandaatgebied te verlaten. De verzoeker stelt dat hij de bescherming en garanties dient te genieten die artikel 1D hem garanderen. Volgens hem passen de Poolse asielinstanties artikel 1D niet correct toe, waardoor hij als Palestijnse vluchteling geen bescherming tegen refoulement zou genieten. Hij verwijst hiervoor naar en citeert uit een onderzoek van 2015 van Badil, waaruit zou blijken dat Polen artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag slechts toepast indien het mandaat van UNWRA heeft opgehouden te bestaan of wanneer dit mandaat door de VN ernstig beperkt zou worden. In de regel zouden Palestijnse vluchtelingen in Polen echter, omdat zij zich buiten het mandaatgebied van UNWRA bevinden, enkel een asielaanvraag kunnen indienen onder artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. Deze praktijk is volgens de verzoeker flagrant in strijd met de inhoud van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag zoals geïnterpreteerd door het UNHCR en het Hof van Justitie in het arrest El-Kott. De verzoeker voert aan dat er een reëel risico bestaat dat hij in Polen de internationale bescherming geweigerd zal worden daar artikel 1D niet wordt toegepast, en dat hij zal moeten aantonen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. Dit zou een fundamentele tekortkoming zijn in het Poolse asielsysteem waardoor het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest niet is gewaarborgd. Het feit dat de Poolse autoriteiten Palestijnse vluchtelingen wel erkennen onder artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, zou niet terzake doen, daar dit gaat om zeer weinig personen waardoor het niet representatief is om te beoordelen wat hem zou overkomen bij een overdracht aan Polen.

De Raad wijst er, samen met de verweerder in de nota met opmerkingen, op dat de kwestie van de toepassing van artikel 1 (A en D) van het Vluchtelingenverdrag, in de bestreden akte werd in rekening genomen. Dienaangaande wordt als volgt gemotiveerd:

“Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 20.05.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Polen en zijn asielaanvraag in België te behandelen. De betrokkene argumenteert dat met betrekking tot Palestijnse vluchtelingen die onder toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vallen de Poolse asielprocedure een structurele tekortkoming kent. De betrokkene argumenteert dat uit onderzoek van 2015 van onderzoeksorganisatie Badil naar de toepassing van artikel 1D door de Europese Lidstaten blijkt dat Polen artikel 1D niet toepast op Palestijnse vluchtelingen die in Polen asiel aanvragen omdat ze zich net buiten het UNWRA mandaatgebied bevinden en enkel 1D zou toepassen indien de UNRWA heeft opgehouden te bestaan of indien het mandaat van UNRWA door de VN ernstig beperkt zou worden. Betrokkene verwijst daarbij naar een zaak van een Palestijnse asielzoeker uit Libanon uit 2009.

Betreffende deze argumentatie, wensen we er op te wijzen dat we na lezing van het voormelde onderzoeksrapport (een kopie zal aan het administratief dossier worden toegevoegd) geenszins kan geconcludeerd worden dat Polen een structurele tekortkoming van de asielprocedure aangaande Palestijnse asielzoekers vertoont. Uit het onderzoeksrapport (p.180) blijkt uit een statistische analyse dat Palestijnse asielzoekers - en dit uit diverse gebieden afkomstig - niet systematisch internationale bescherming wordt geweigerd. In 2014 vroegen 20 Palestijnen asiel in Polen, waarvan 2 uit de Bezette Gebieden, 1 uit Libanon, 2 uit Jordanië en 15 uit Syrië. Polen verleende in dat jaar asiel aan 22 Palestijnse asielzoekers uit Syrië en subsidiaire bescherming aan 1 Palestijnse asielzoeker uit Syrië en 1 Palestijnse asielzoeker uit Libanon. In datzelfde jaar kreeg geen enkele Palestijnse asielzoeker een negatieve beslissing. Deze cijfers, recent van aard, tonen ons inziens aan dat er derhalve geen sprake is van systematische weigering van Palestijnse asielzoekers in Polen, Palestijnen uit Libanon afkomstig inbegrepen. Dit toont aan dat de Poolse asielinstanties asielaanvragen aan een individueel onderzoek onderwerpen en op zijn merites beoordelen. Polen kent derhalve net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen - ook Palestijnse vluchtelingen -, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

(...)

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De gemachtigde heeft zich aldus reeds in de bestreden akte op het gemotiveerde standpunt gesteld dat er geen sprake is van een systematische weigering van Palestijnse vluchtelingen in Polen, degenen afkomstig uit Libanon inclus. Waar de verzoeker in voorliggend verzoekschrift opnieuw de hele argumentatie herhaalt die hij blijkens de stukken van het administratief dossier reeds vóór het treffen van de bestreden Dublinoverdracht kenbaar maakte aan de verweerder, verliest hij uit het oog dat deze laatste hierop heeft geantwoord dat in Polen in 2014 alle Palestijnse vluchtelingen werden erkend, ook die afkomstig uit Libanon, dit terwijl de verzoeker met de verwijzing naar het BADIL rapport *"Closing Protection Gaps: A handbook on Protection of Palestinian Refugees in States Signatories to the 1951 Refugee Convention"* concreet slechts naar één zaak uit 2009 van een Palestijnse asielzoeker uit Libanon verwijst. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier, waarin zich een afschrift van het voormelde BADIL rapport bevindt.

Uit dit rapport blijkt verder dat Polen artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag heeft omgezet in nationale wetgeving. Meer bepaald in artikel 19 van de Act on Granting Protection, waarbij ook het tweede lid van artikel 1D is opgenomen en wel als volgt: *"A foreigner shall be refused refugee status if: the refugee benefits from protection or aid of organs or agencies of United Nations other than the United Nations High Commissioner for Refugees, on condition that in a given circumstance the foreigner has a practical and legal possibility to return to the territory in which such protection or aids shall be available without jeopardizing his life, personal safety or freedom (...)"* Er wordt verder op gewezen dat Polen de beslissingen van de asielinstanties omtrent de toepassing van artikel 1D niet publiceert zodat ter zake weinig informatie te vinden is. Toch worden twee beslissingen, evenwel beide uit 2009, besproken. De tweede is die waarnaar de verzoeker verwijst en die handelt over een Palestijnse vluchteling uit Libanon aan wie in april 2009 elke vorm van internationale bescherming werd geweigerd. Belangrijk is echter dat het BADIL rapport nadrukkelijk stelt dat er geen informatie beschikbaar is betreffende enige wijziging in de Poolse asieljurisprudentie sinds het arrest El Kott van 19 december 2012.

Waar de verzoeker stelt dat de informatie uit het BADIL rapport waaruit blijkt dat de Poolse autoriteiten in 2014 aan alle Palestijnse vluchtelingen een statuut hebben verleend niet relevant is, dient in het licht van hetgeen voorafgaat te worden opgemerkt dat het op het eerste gezicht eerder het door de verzoeker naar voor gebrachte betoog is dat de nodige actuele relevantie mist in het licht van de huidige Dublinoverdracht naar Polen. Verzoekers betoog steunt immers slechts op de jurisprudentie uit 2009 (dit is dus lang vóór het arrest El Kott en lang voor de meest recente informatie omtrent de praktijk in 2014), en heeft betrekking op één enkel geval van een Palestijnse vluchteling uit Libanon. Gelet op de door de gemachtigde gedane vaststelling, die steun vindt in de voorliggende stukken, dat in 2014 alle Palestijnse vluchtelingen een beschermingsstatuut kregen, de wetgeving in Polen en het gegeven dat het BADIL rapport geen enkele informatie bevat die erop zou wijzen dat de Poolse asielinstanties zich na het arrest El Kott nog steeds op het standpunt van die ene zaak uit april 2009 zouden plaatsen, is op het eerste gezicht niet aangetoond dat Polen het artikel 1D (2^e lid) van het Vluchtelingenverdrag op structurele wijze incorrect toepast derwijze dat op voorhand zou vaststaan dat de verzoeker verstoken zal zijn van bescherming in Polen. De verzoeker maakt met zijn betoog geen structurele tekortkomingen in de Poolse asielprocedure aannemelijk, noch toont hij een reëel risico op (indirect) refoulement of een miskenning van het recht op asiel aan.

Bovendien kan nog de aandacht worden gevestigd op de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, waaruit blijkt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil, waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is. Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 61, 65, 81). De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de Poolse autoriteiten dergelijk individueel onderzoek niet zouden doorvoeren of garanderen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat op het eerste gezicht geen structurele problemen in de Poolse asielprocedure zijn aangetoond die van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de verzoeker

er bij zijn overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert te ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de door de verzoeker opgeworpen bepalingen is op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

Hij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat in de bestreden akte zit vervat, in weerwil van het bepaalde in artikel 8 van de vreemdelingenwet niet vermeldt welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt toegepast.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de bestreden akte uitdrukkelijk vermeldt te zijn getroffen in toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij (Europese regelgeving die België bindt), tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen. Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding (één maand) te boven mag gaan. (Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.)”

De bevoegdheid om de verzoeker te doen terugleiden naar de grens teneinde zich bij de bevoegde lidstaat (volgens de criteria van de Dublin-III-Verordening) aan te melden, vindt dan ook zijn rechtstreekse grondslag in artikel 51/5, §3, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet. De bestreden akte vermeldt uitdrukkelijk dat artikel 51/5 van de vreemdelingenwet wordt toegepast en dat de verzoeker zal worden teruggeleid naar de bevoegde Poolse autoriteiten. In dit licht valt op het eerste gezicht niet in te zien waarom naast de grondslag van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet tevens een uitdrukkelijke verwijzing naar de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet moet worden vermeld.

Ten overvloede kan nog worden meegegeven dat de bestreden akte *in concreto* een Dublinoverdracht naar Polen behelst, dit is de Staat die de overname heeft aanvaard op grond van artikel 12.4. van de Dublin-III-Verordening. De verzoeker betwist niet dat de Poolse overheden verantwoordelijk zijn om zijn asielaanvraag te behandelen noch betwist hij dat hij specifiek naar Polen dient te worden teruggeleid. Er valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek dat geen algemene toepassingsgrond van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt vermeld.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden akte over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE